

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ALICE WALKER
CULOAREA PURPURIE

CULOAREA PURPURIE

Traducere din limba engleză
de Iulia Gorzo

ART

Redactor: Roxana Coțovanu
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș
Ilustrația copertei: Mircea Pop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WALKER, ALICE

Culoarea purpurie / Alice Walker; trad. de Iulia Gorzo. –
București: Art, 2015

ISBN 978-606-710-209-3

I. Gorzo, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Alice Walker

The Color Purple

Copyright © 1982 by Alice Walker

© Editura Art, 2015, pentru prezenta ediție

*Pentru Spirit,
fără ajutorul căruia
nu s-ar fi scris
nici cartea asta
și nici eu.*

Arată-mi cum să fac ca tine,
Arată-mi cum să fac.

STEVIE WONDER

Prefață

Indiferent ce alte interpretări a mai primit *Culoarea purpurie* în anii care au trecut de la publicarea sa și până azi, pentru mine va rămâne opera teologică în care este evocat drumul de întoarcere de la religios la spiritual de care am încercat să mă feresc toată viața mea de adult de dinainte s-o scriu. Cum încă de la vârsta de unsprezece ani m-am considerat o adoratoare a Naturii pentru că, în timpul slujbei de duminică, spiritul meu o tinea hotărât pe geam după copaci și vânt, mi s-a părut total inutil să mă mai sinchiesc de chestiunile religioase, odată ce m-am văzut liberă.

M-aș fi așteptat ca o carte care începe cu „Dragă Dumnezeu“ să fie imediat recunoscută ca fiind o carte despre dorința de a-l întâlni, de a intra în legătură cu Străbunul Suprem. Faptul că asta s-a întâmplat doar rareori spune, poate, ceva despre vremurile noastre. Sau poate că transformarea păgână a lui Dumnezeu din figura masculină patriarhală dominatoare în copaci, stele, vânt și așa mai departe a camuflat, pentru mulți cititori, intenția cărții: aceea de a explora traseul dificil al unei persoane care pășește în viața deja captivă spiritual, dar care, datorită curajului ei și ajutorului primit de la ceilalți, are revelația eliberatoare că ea, ca și Natura însăși, e expresia luminoasă a Divinului, perceput până atunci ca fiind distant.

Dacă e adevărat că lucrurile care ne urmăresc sunt cele de care fugim, atunci *Culoarea purpurie* (acea culoare

Respect mereu surprinzătoare, deși există peste tot în natură) e cartea care a năvălit peste mine în timp ce stăteam pe un câmp, cu spatele la ea. Deși Marele Mister nu mi s-a adresat nici printr-o predică de duminică, nici printr-o gură omenească, l-am auzit și l-am văzut trecând cu grație peste dealurile verzi.

Nimănui nu-i este refuzat potențialul unei comunități conștiente cu Tot Ceea Ce Există. Nici săracilor. Nici suferinzilor. Nici scriitoarei care șade pe un câmp. Asta e cartea prin care am reușit să exprim o trezire spirituală, o renaștere a acelor sentimente intense de Unitate pe care-mi dau seama acum că le trăiam și le consideram de la sine înțelese în copilărie. A fost o șansă atât pentru mine, cât și pentru Celie, personajul principal, să luăm contact cu Ceea-Ce-Este-Mai-Presus-de-Înțelegere-dar-Nu-Mai-Presus-de-Iubire și să spunem: te văd și te aud limpede, Mare Mister, acum, că mă aștept să te văd și să te aud peste tot unde mă aflu, adică în locul potrivit.

*Mai bine nu zici la nimenea decât numa lu Dumnezeu.
Că-ți moare mumă-ta.*

Dragă Dumnezeu,

Am paispe ani. Sunt și am fost mereu fată cuminte. Poate-mi dai și mie un semn să-mi zici ce se întâmplă cu mine.

Ast primăvară după ce a apărut micul Lucious i-am auzit că se suceau. El o trăgea de braț. Ea-i zicea că cică e prea devreme, Fonso, nu mi-e bine. La urmă a lăsat-o în pace. A mai trecut o săptămână, el iar o trage de braț. Ea face cică nu, nu pupi. Tu nu vezi că-s cu un picior în groapă, și cu liota de copii.

Ea s-a dus la Macon, la doctoru lu soru-sa. M-a lăsat pe mine să am de grijă de ăilanți. Un cuvânt bun n-am auzit de la el. Numa atâta a zis, că cică o să faci tu ce n-a făcut mumă-ta. Mai întâi și-a lipit socoteala de șoldu meu și a scuturat-o nițel sau mai știu eu ce. Apoi m-a luat de țâțe. Apoi și-a 'plântat socoteala în păsărica mea. Am țipat, că m-a durut. El să mă sugrume și-alta nu, cică mai bine taci și ai te obișnuiești.

Da eu nu mă obișnuiesc și pace. Și mai mi-e și rău de la stomac de fiecare dată când îmi vine rându la gătit. Măicuța se tot învârte pe lângă mine, se uită la mine. S-a'nveselit fincă s-a făcut el bun cu ea. Da-i bolnavă rău, n-o mai duce mult.

Dragă Dumnezeu,

A murit măicuța mea. A murit în zbierete și în ocări. A zbierat la mine. M-a ocărât. Că-s mare. Că abia mă mișc. Până viu eu îndărăt de la puț, s-a și-ncălzit apa. Pân să pregătesc tava, se răcește mâncarea. Până pregătesc toți copiii de școală, ne-apucă ora cinei. El n-a zis nimica. Numa a stat la căpătâiu ei, a ținut-o de mână și a plâns, că să nu mă lași, să nu pleci.

Ea m-a întrebat de primu că al cui e. Al lu Dumnezeu, zic. Alt bărbat nu știam și nici nu știam altceva ce să zic. Când a 'nceput să mă doară și să mi se zvârcolească burta și apoi când a ieșit pruncuțu ăla din păsărica mea, morfolindu-și pumnu, cu o pană de mă atingeai și tot mă dovedeai.

Nimeni n-a venit ca să ne vadă.

Ea s-a îmbolnăvit și mai rău.

La urmă a întrebat că unde-i.

Îl luă Dumnezeu, zic.

Da de fapt l-a luat el. L-a luat când eu dormeam. L-a dus în pădure și l-a omorât. O să-l omoare și pe ăstălalt, dac-o putea.

Dragă Dumnezeu,

Se poartă cu mine de zici că nu mă mai rabdă. Cică-s rea, mă țin numa de rele. Mi-a luat și ăl'lalt pruncuț, băiat ăsta. Dar nu cre că l-a omorât. Cre că l-a vândut la un om din Monticello și la nevasta ăluia. Mi-s sânii plini de lapte de-mi curge pe mine. El îmi zice că de ce nu arăți și tu cuviincios? Pune ceva pe tine. Da eu ce să pun pe mine? Că nimica n-am.

Trag mereu nădejde că poate-o găsi pe vreuna să se-nsoare. Tot îl văd că se uită la soru-mea mică. Ea e speriată. Da eu îi zic că am eu grijă de tine, dac-o vrea Dumnezeu.

Dragă Dumnezeu,

El a adus-o acasă pe una de pe lângă Gray. Ea e de-un leat cu mine, da s-au cununat. Numa călare pe ea stă. Ea umblă căhuie, parcă nu știe de capu ei. O fi crezut că-l iubește. Da mai suntem și noi pe lângă el, o droaie. La toți ne trebe câte ceva.

Soru-mea mică Nettie are un gagic cam ca tătuca așa. Nevastă-sa a murit. A omorât-o gagicu ei când venea acas de la biserică. Da el are numa trei copii. A văzut-o pe Nettie la biserică și acuma în fiecare seară de duminică hop și domnu. Eu îi zic lui Nettie că să-și vadă de cărțile ei. Nu-i nicio fericire să vezi de niște plozi de nici măcar nu-s ai tăi. Și uite ce-a pățit măicuța.

Dragă Dumnezeu,

Azi m-a bătut că cică am făcut cu ochiu la un băiat în biserică. Oi fi avut ceva în ochi, da n-am făcut cu ochiu la nimeni. Eu nici nu mă uit cătră bărbați. Țasta-i adevăru. Da mă uit la femei, că de ele nu mi-e frică. Poate tu crezi că o țiu de rău pe măicuța fincă m-a ocărât. Da n-o țiu. Mi-a părut rău de măicuța. A murit fincă s-a căznit să creadă în cuvântu lui.

El mai trage cu ochiu cătră Nettie din când în când, da eu mereu mă bag în fața lui. I-am zis acuma că să se mărite cu domnu. Nu i-am zis de ce. I-am zis că mărită-te cu el, Nettie, și măcar un an din viață să ai și tu trai bun. Dup-aia precis rămâne borțoasă.

Da eu nu mai rămân niciodată. O fată de la biserică zice că rămâi borțoasă dacă sângerezi la o lună. Eu nu mai sângerez.

Dragă Dumnezeu,

În sfârșit a venit domnu să ceară mâna lu Nettie. Da El n-o lasă ca să plece. Face cică e prea tânără, n-are experiență. Zice că domnu are deja destui copii. Și cum rămâne cu scandalu cu nevastă-sa de-a omorât-o careva? Da cu poveștile cu Scumpi Avery care i-au ajunsără la urechi? Cu alea ce-i?

Am întrebat-o pe măicuța noastră cea nouă de Scumpi Avery. Ce-o fi aia, zic. Ea nu știe, da zice c-o să afle. Și nu numa c-a aflat. A adus și o poză. Prima poză cu un om adevărat pe care am văzut-o în viața mea. Ea zice că domnu scosase ceva din portofel ca să-i arate lu tătucu și poza căzuse supt masă. Scumpi Avery e o femeie. Cea mai frumoasă femeie de-am văzut-o în viața mea. Mai frumoasă decât măicuța mea. De vreo zece mii de ori mai frumoasă ca mine. În poză e cu blănuri. Cu fața boită. Cu păru 'ntr-o coadă ceva. Zâmbește cu un picior cocoțat pe mașina unuia. Da ochii îi are serioși. Nițel triști.

I-am zis că să-mi dea mie poza. Și toată noaptea stau și mă holbez la ea. De-o vreme când visez, mi se-arată în vis Scumpi Avery. E-nțolită să te bage-n boală, râde și se-nvârtește.